

Talousvaliokunnalle

Hallituksen esitys (1/2015 vp) laeiksi luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten kriisinvratkaisusta annetun lain ja eräiden muiden lakien muuttamisesta

Finanssialan Keskusliitto (FK) toteaa lausuntonaan seuraavan.

1. Talletussuojamaksujen määräytymisessä käytettävä menetelmä

Ehdotetun virastolain 5 §:n 7 ja 8 momentin mukaan Rahoitusvakuusvirasto voisi arvioida talletussuojamaksun määräytymisen perusteena käytettävää riskiä nykyisestä laskentamenetelmästä poikkeavin menetelmin, joista säädettäisiin tarkemmin lain liitteessä.

FK:n näkemyksen mukaan talletussuojamaksun määräytymisessä nykyisin käytettävää laskentatapaa ei ole tarpeen muuttaa. Nykyisen laskentatavan jatkamista puoltavat ainakin seuraavat näkökohdat:

- Nykyinen laskentatapa on riskiperusteinen, eikä sen soveltamisessa ole havaittu ongelmia. Nykyinen laskenta perustuu pankkien raportoimaan vakavaraisuustietoon, joten se on yksinkertainen, läpinäkyvä ja kustannustehokas.
- Ehdotetun liitteen mukainen uusi laskentamenetelmä pohjautuu Euroopan pankkivalvontaviranomaisen (EBA) ohjeeseen, jonka lopullista sisältöä ei ole vielä vahvistettu. Jos uusi laskentamenetelmä vahvistetaan ja otetaan käyttöön jo nyt, sitä joudutaan hyvin todennäköisesti lähiaikoina uudelleen muuttamaan. Tämä johtaisi sekä Rahoitusvakuusviraston että pankkien tietojärjestelmien jatkuviin muutoksiin, mikä puolestaan aiheuttaisi tarpeettomia kustannuksia. EBA:lle on myös asetettu velvollisuus arvioida ohjeen muutostarvetta uudelleen jo vuonna 2017, joten laskentamalli täsmentyyne myös tämän arvioinnin myötä uudelleen lähiaikoina.
- Suomessa talletussuojamaksuina kerrytettävien varojen tavoitetaso on jo saavutettu, joten ehdotettu laskentamenetelmä vaikuttaisi Talletussuojarahaston nykyisten jäsenpankkien kohdalla vain määrään joka siirtymäajan kuluessa hyvitetään vanhasta rahastosta uuteen rahastoon. Koska vanhaan rahastoon kerrytetyt maksut on peritty nykyistä laskentamenetelmää noudattaen, varmistaisi nykyisen menetelmän jatkaminen hyvitetävän määrän tasapuolisemman kohdentumisen vanhan rahaston jäsenpankkien välillä.

Edellä todetun johdosta FK ehdottaa, että nykyistä talletussuojamaksujen laskentamenetelmää sovelletaan edelleen. Tarvittaessa lakiin voidaan sisällyttää aikaraja, jonka kuluessa talletussuojamaksun määräytymisessä käytettävää laskentatapaa arvioidaan uudelleen.

2. Elvytyssuunnitelman hyväksyminen

FK kiinnittää huomiota seuraavaan elvytyssuunnitelmien laadintaprosessissa havaittuun ongelma-kohtaan, johon ehdotamme muutosta tämän lakiesityksen yhteydessä.

Kriisinhallintalainsäädännön yhteydessä voimaan tulleen luottolaitoslain 8 a luvun 5 §:n mukaan ”.. Luottolaitoksen hallituksen tai, jos luottolaitoksella on hallintoneuvosto, viimeksi mainitun elimen on hyväksyttävä (elvytys)suunnitelma ennen sen toimittamista Finanssivalvonnalle..”. Vastaava säännös on konsolidointiryhmän osalta 8 a luvun 9 §:ssä. Pykälien viittaukset hallintoneuvostoon lisättiin aivan valmistelun loppuvaiheessa.

FK toteaa, että luottolaitoslaissa on yleisesti vahvistettu se lähestymistapa, että hallitus edustaa laitosta ja sen ylintä johtoa tilanteissa, joissa se tosiasiallisesti vastaa johdosta. Esimerkiksi hallintoa ja palkitsemista koskevista luvuista puhutaan vain hallituksesta, mutta jos hallintoneuvosto hoitaa joitakin hallituksen tehtäviä yhtiöjärjestyksen tai sääntöjen mukaan, hallitusta koskevat velvoitteet koskevat hallintoneuvostoa (Luottolaitoslain 7 luvun 1 §:n 5 mom).

Vastaavasti kriisinhallintadirektiivin 2 artiklan 24 kohdan määritelmän mukaan ylimmällä hallintoelimellä tarkoitetaan direktiivin 2013/36/EU 3 artiklan 1 kohdan 7 alakohdassa määriteltyä ylintä hallintoelintä. Kriisinhallintadirektiivissä viitatus CRD IV direktiivin mukaan ylimmällä hallintoelimellä tarkoitetaan sellaista tai sellaisia laitoksen elintä tai elimiä, joka tai jotka on nimetty kansallisen oikeuden mukaisesti ja jolla tai joilla on toimivalta vahvistaa laitoksen strategia, tavoitteet ja yleinen johtaminen ja joka valvoo ja seuraa tai jotka valvovat ja seuraavat johdon päätöksentekoa ja johon tai joihin kuuluu laitoksen toimintaa tosiasiallisesti johtavia henkilöitä.

Edellä todetusta seuraa, että ylin johto tulisi määritellä yhdenmukaisesti koko luottolaitoslaissa. Tämän vuoksi luottolaitoslain 8 a luvun 5 §:stä ja 9 §:stä tulisi poistaa viittaukset hallintoneuvostoon.

(5 §)

Luottolaitoksen on toimitettava elvytyssuunnitelma Finanssivalvonnan tarkastettavaksi. Luottolaitoksen hallituksen tai, jos luottolaitoksella on hallintoneuvosto, viimeksi mainitun elimen on hyväksyttävä suunnitelma ennen sen toimittamista Finanssivalvonnalle. Luottolaitoksen on vaadittaessa osoitettava Finanssivalvonnalle, että suunnitelma täyttää 6 §:n 1 momentissa säädetyt edellytykset.

(9§)

Konsolidointiryhmän emoyrityksen on toimitettava konsolidointiryhmän elvytyssuunnitelma Finanssivalvonnan tarkastettavaksi. Konsolidointiryhmän elvytyssuunnitelma on toimitettava Finanssivalvonnalle aina, kun siihen on tehty merkittäviä muutoksia. Konsolidointiryhmän emoyrityksen hallituksen tai, jos yrityksellä on hallintoneuvosto, viimeksi mainitun elimen on hyväksyttävä konsolidointiryhmän elvytyssuunnitelma ennen sen toimittamista Finanssivalvonnalle. Konsolidointiryhmän emoyrityksen tai konsolidointiryhmään kuuluvan luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen on vaadittaessa osoitettava Finanssivalvonnalle, että konsolidointiryhmän elvytyssuunnitelma täyttää 8 §:ssä säädetyt edellytykset.

Vastaavasti luottolaitoslain 7 luvun 1 §:n 5 momenttiin tulisi lisätä toteamus, jonka mukaan lainkohta soveltuu myös 8 a lukuun.

Jos luottolaitoksella on hallintoneuvosto, tämän ja 8 a luvun säännökset hallituksesta koskevat hallintoneuvostoa siinä laajuudessa kuin sille on yhtiöjärjestyksen tai sääntöjen mukaan annettu muuten hallitukselle kuuluvia tehtäviä.

Tällöin hallintoneuvosto voisi olla elvytyssuunnitelman hyväksyvä elin, jos sille on uskottu tehtäviä joilla on merkitystä elvytyssuunnitelman laatimisen kannalta.

FINANSSIALAN KESKUSLIITTO

Piia-Noora Kauppi
toimitusjohtaja